

דדי צוקר:

„אני לא מיוחד מכלום ודבר לא ישנה דיעותי!“

מאז ששרפו את מכונתו של דן אלמגור ואת דלת ביתו של דן מרגלית, נזעקו כולם נגד התופעה הנוראה של ההפחדות וההתנכלויות, הפעם עלידי מי שקורא לעצמו הסיקריקים. אלא שיש אנשים בארץ שהסיפור של האויר מים וההטרדות לא חדש עבורם. חברי הכנסת דדי צוקר סיפר על כך בבוקר-תרבות ב„הבימה“, וביקשתי ממנו להרחיב את הדיבור.

כן, זה נכון, אנחנו חיים עם זה כבר זמן רב.

● ממתין?

האירוע הכי מרעיל היה דווקא בתקופה של הפגנות-השבת בירושלים. אז המיטטרה הגיעה אלי עם מידע קונקרטי על מועד וסוג חבלה שתוכננו לגבי.

● והמיטטרה הגנה עליך ועל מי שחשתיך?

בהחלט כן, הם פעלו בדרכים רבות וביניהן תצפית בת שלושה שבועות על ביתי, וכן תדריך שקיבלנו אשתי ואני באיתור אמצעי-חבלה במכונת וכנית. אז הסיפור נמשך כמה שבועות וגם נאלצנו לדבר עם הילדים.

● מה הסברתם לילדים הצעירים?

הסברנו להם פשוט שיש אנשים שרוצים להתנכל לאבא בגלל דיעותיו. הילדים הבינו, אבל הפאראנויות שלנו המשיכו לחגוג.

טרור

הולכים לבית-הספר, חוזרים מבית-הספר — כל הזמן דאגנו.

● היו הרבה הטרדות טלפוניות?

בהחלט היו, בעיקר לפני הבחירות האחרונות לכנסת, כשאני שהייתי בארצות-הברית ואת כל ההטרדות והאיומים קיבלה אשתי. גם אז המיטטרה קיימה שמירה הדוקה על הבית.

● אתה מרגיש שהמיטטרה לוקחת את העסק ברי-צינות ומטפלת ברצינות?

בפירוש כן. יש לי תחושה נוחה מאוד מפעולת המיטטרה בעניין זה. הם לוקחים את העסק ברצינות.

● אתה מפתח לפעמים?

עכשיו זה הקטע שאני צריך להצהיר חגיגית שאני לא מפתח מכלום ושום דבר לא ישנה את דיעותי. אז נכון שאת דיעותי אני לא אשנה בגלל מטורפים, אבל ההרגשה לא נעימה, מוכרחים להודות בכך. יחד עם זה אני מוכרח לומר שלומדים לחיות עם זה, ועכשיו אני גם לא לבר בעסק, העויינות מתחלקת בין עוד כמה אנשים טובים. (דניאלה שמי)

אורה נמיר:

„המיפגשים עם הפלסטינים אינם תורמים לשלום!“

הנה זה קרה. הדברים נאמרו. בשבוע שעבר הצהיר זיאד כותאב, עיתונאי חשוב ופעיל-שלום פלסטיני, שנמאסו עליו ועל חבריו כל המיפגשים עם מחנה-השלום הישראלי, מיפגשים שאינם מובילים לשום-מקום. פניתי אל ח"כ אורה נמיר, שהשתתפה בכמה מהמיפגשים האלה, וביקשתי את תגובתה.

האמת היא, שאני בעצמי כבר אמרתי אותו הדבר. גם בי עלו ספקות האם כל המיפגשים הללו מכיאים איזו תועלת.

● אבל אם המיפגשים עם מחנה-השלום אינם מביאים תועלת, ומצד שני הממשלה לא מוכנה לדבר עם אש"ף, אז חסל סדר פגישות בכלל?

זה בריוק העניין. הם מרגישים שלא מתנהג-השלום יביא את השלום. ראיתי את הווידאו של אבראיראד, ורשמתי לי את מיספסדה-מפתח שלו: „לא יהיה שלום בלי ההנהגה של ישראל.“ והוא צודק, כמוכן, והפלסטינים מבינים את זה היטב.

● אז זה סוף הדרך לשלום? את מועלה בדעתך ששי-מיר, ארנס ושרון מתחילים להיפגש עם הפלסטינים?

המפתח, לדעתי, איננו בארץ, אלא רק בארצות-הברית, וגם את

מיפגשים

זה אש"ף מבין, וכל מה שהם עושים זה להיות בסדר עם האמריקאים. והם מבינים שממשלת-ישראל (של היום) אינה מתרגשת מזה שכל העולם נגדנו, אבל אפילו הם יתרגשו מאוד אם ארצות-הברית תהיה נגדנו. זה לא טור, התלות שלנו באמריקה. לכן כל המאמצים של אש"ף אינם מופנים למתנהג-השלום הישראלי, אלא לארצות-הברית, והיום הם מופיעים כמתונים ביותר, לא תוקפים את ישראל, מרברים על דריקום. זה מוצא חן בעיני האמריקאים, שאגב, התפנו מהצרות של עצמם, ויש להם זמן ורצון לגמור את הבעיות באיזור שלנו.

● גם את רואה סוף למיפגשים בין מחנה-השלום לבין הפלסטינים?

אני לא חושבת שצריך להתוך בנתיאחת, אבל צריך להבין שהמיפגשים אינם תורמים מאומה לתהליך-השלום. אולי צריך להיפגש פה ושם, רק כדי להשאיר את הנושא על סדר-היום.

● ולהשאיר את העבודה ממש לאמריקאים?

כן. כמו שאני רואה את המצב, רק אמריקה יכולה להביא לפריצת-דרך, ואני מאמינה שהיא תעשה את זה. (דניאלה שמי)

אסף שמי:

„מי שהולך לקפוץ לכביש לא חושב שהוא ייהרג!“

כאילו לא נפלו עלינו תישעה קבין של צרות צרורות, נפל עלינו בשבוע שעבר עוד דבר מחריד, שקיבל את השם „רולטת-כבישים“. כולם זועזעו, אבל מי שמגדל בביתו ילדים, ועוד ממין זכר, הפסיק לישון בלילה, ובמקום זה הוא שואל את עצמו „לדבר איתו או לא? להסביר או לא? מה להגיד? איך להגיב?“

● בבוקר תפסתי את בני בן ה-13, ולפני שהחלטתי אם לדבר איתו או לא על הנושא, נפלטה לי השאלה „מה דעתך על רולטת-הכבישים!“

לא צריך להיות פסיכולוג גדול כדי לדעת שילדים בתחילת גיל-ההתבגרות מחפשים הרפתקות, אתגרים (לפעמים מסוכנים), מחפשים הוכחה להיותם חוקים, אמיצים, גדולים.

● הרעה הרווחת היא שהילדים עושים את זה כדי להוכיח לבנות שהם אמיצים.

אני לא יודע מה הרעה הרווחת, אבל נדמה לי שהבנים רוצים להוכיח קודם כל לעצמם שהם מיוחדים. אני לא בטוח כמה רושם זה עושה על הבנות. בעצם אני בטוח שאת הבנים, כלומר החברים

נוער

שלהם, זה מרשים יותר מאשר את הבנות.

● אתה, אישית, היית עושה את זה?

תראי, כאן מתוך הכורסה זה כמוכן נראה לי טיפשי ומסוכן, אבל אני לא יכול להישבע לך איך הייתי מגיב אילו הייתי חלק מקבוצת-ילדים שעומדת ברוחב ומתכננת לעשות את זה. נדמה לי שלא הייתי משתתף בפועל בעניין, אבל אני גם לא רואה את עצמי משפיע על אחרים לא לעשות את זה.

● לא היית אומר להם שהם מטורפים, ושהם מסכינים את עצמם?

תגיד, את פה כשביל לראיין אותי או כשביל לחנך?

● כשביל לראיין. ונראה לי שאתה לא בסדר אם לא היית מנסה להתרועע נגד הסכנות.

תראי, מי שהולך לקפוץ לכביש לא חושב שהוא ייהרג, ולכן גם אין סיכוי שהייתי מצליח לשכנע אותו. כל מה שהייתי מצליח לעשות זה להוציא לעצמי שם של פחדן, וזה, כידוע לך, שם שמאוד קשה להסתובב איתו בגיל הזה. (דניאלה שמי)